

«Το αθάνατο νερό και ο
μύθος της γοργόνας»

Δεν ξέρουμε τι απ' όλα
άφησε τα παιδιά με το
στόμα ανοιχτό...

Ήταν άραγε τα βουνά που
κλείναν όποιον ήθελε να
περάσει ανάμεσα;

Ο ακοίμητος δράκος που
φύλαγε το αθάνατο νερό;

Ή η αδερφή του Βασιλιά
Αλέξανδρου που άθελά της
έχυσε το αθάνατο νερό;

Το σίγουρο είναι ότι τα παιδιά θέλανε να ακούνε το μύθο ξανά και ξανά. Και όχι μόνο αυτό, αλλά να το ζωντανέψουν, να το ζωγραφίσουν, να το κάνουν μάλλον κατάδικό τους.

Αλλά... Ας πούμε τον μύθο από την αρχή!

«Ο Αλέξανδρος ο Βασιλιάς, σαν πολέμησε και πήρε όλα τα βασίλεια του κόσμου και τον έτρεμε όλη η γη κι η οικουμένη, κάλεσε τους μάγους και τους ρώτησε:

– Πείτε μου εσείς που κατέχετε της μοίρας τα γραμμένα, τι μπορώ να κάνω για να ζήσω πολλά χρόνια, να χαρώ τον κόσμο που τον έκανα όλον δικό μου;

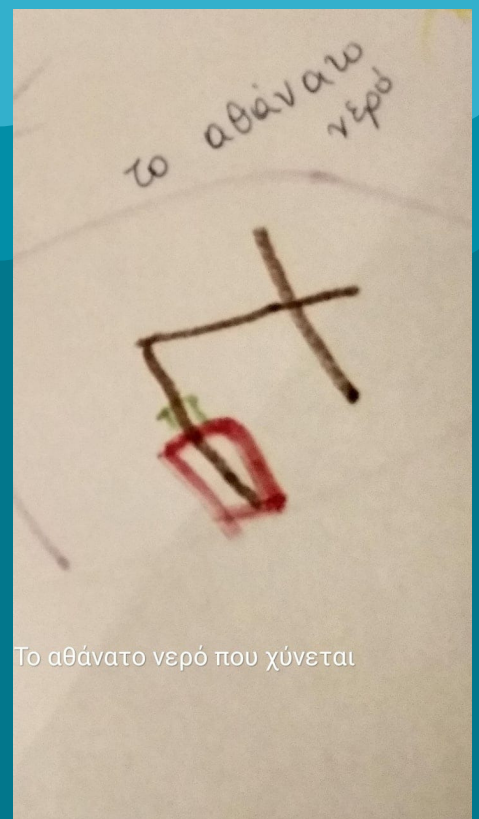
– Βασιλιά μου πολυχρονεμένε, η δύναμή σου είναι πολλή μα όσα έχει γράψει η μοίρα δεν μπορούν να ξεγραφτούν. Ένα μόνο πράγμα είναι που μπορεί να σε κάνει να χαρείς τα βασίλεια και τη δόξα σου. Μα είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο.

– Δεν σας ρωτώ αν είναι δύσκολο, μόνο ποιο είναι;

– Ε, τότε Βασιλιά μου, στους ορισμούς σου, είναι το Αθάνατο νερό που όποιος το πει, θάνατο δεν φοβάται. Μα όποιος πάει για να το πάρει, πρέπει να περάσει ανάμεσα από δυο βουνά που χτυπά το ένα πάνω στο άλλο ασταμάτητα κι ούτε πουλί πετούμενο δεν προλαβαίνει να περάσει. Άμα περάσεις τα δυο βουνά, είναι ένας δράκος ακοίμητος και φυλάει το Αθάνατο νερό.

Σκοτώνεις το δράκο και το παίρνεις.

Ευθύς ο Αλέξανδρος προστάζει και του φέρνουνε το άλογό του το Βουκεφάλα που φτερά δεν είχε και σαν πουλί πέταγε. Καβαλικεύει και ξεκινά. Περνά τα δυο βουνά, σκότωσε τον ακοίμητο δράκο και πήρε το γυαλί που χε το Αθάνατο Νερό. Μα έλα που όταν γύρισε στο παλάτι, δεν το φύλαξε καλά! Το βλέπει η Αδελφή του και χωρίς να ξέρει τι είναι, το χύνει. Και κατά τύχη χύθηκε πάνω σε μια αγριοκρεμμύδα και γι' αυτό από τότε οι αγριοκρεμμύδες δεν ξεραίνονται ποτέ. Μετά από ώρα πάει ο Αλέξανδρος να πει το νερό, μα που 'ν' το; Ρωτά την Αδελφή του κι αυτή του λέει πως δεν ήξερε τι ήταν και το έχυσε!

Το αθάνατο νερό που χύνεται

Τρελάθηκε από το θυμό και τη στεναχώρια του και την καταράστηκε να γίνει από τη μέση και κάτω ψάρι και να βασανίζεται. Ο Θεός τ' άκουσε και από τότε, όσοι γυρίζουνε με τα καράβια, τη βλέπουνε και παραδέρνεται μέσα στα κύματα. Ωστόσο τον Αλέξανδρο δεν τον μισεί κι όταν δει καράβι το αρπάζει

από την πλώρη και ρωτάει:

- Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος;

Κι αν ο караβοκύρης δε ξέρει και απαντήσει:

- Απέθανε...

Τότε η κόρη από τη μεγάλη της λύπη ταραάζει με τα χέρια και με τα ξέπλεκα ξανθά μαλλιά της τη θάλασσα και πνίγει το καράβι. Όσοι

όμως ξέρουνε, απαντούν:

- Ζει και βασιλεύει και τον κόσμο κυριεύει...

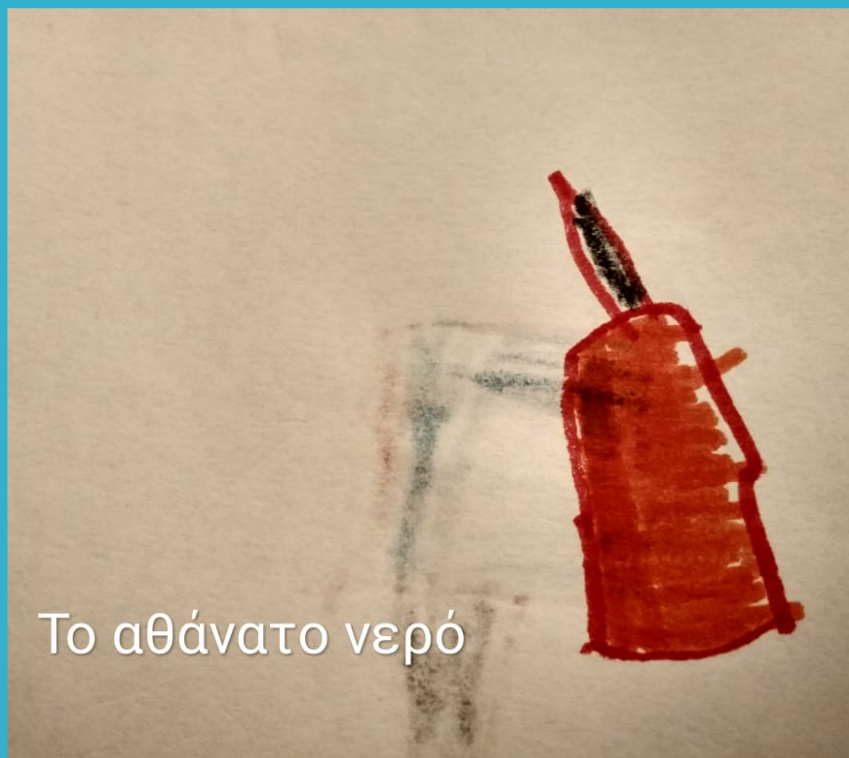
Και τότε η γοργόνα από τη χαρά της παύει

τους ανέμους και τα κύματα και παίζει τη

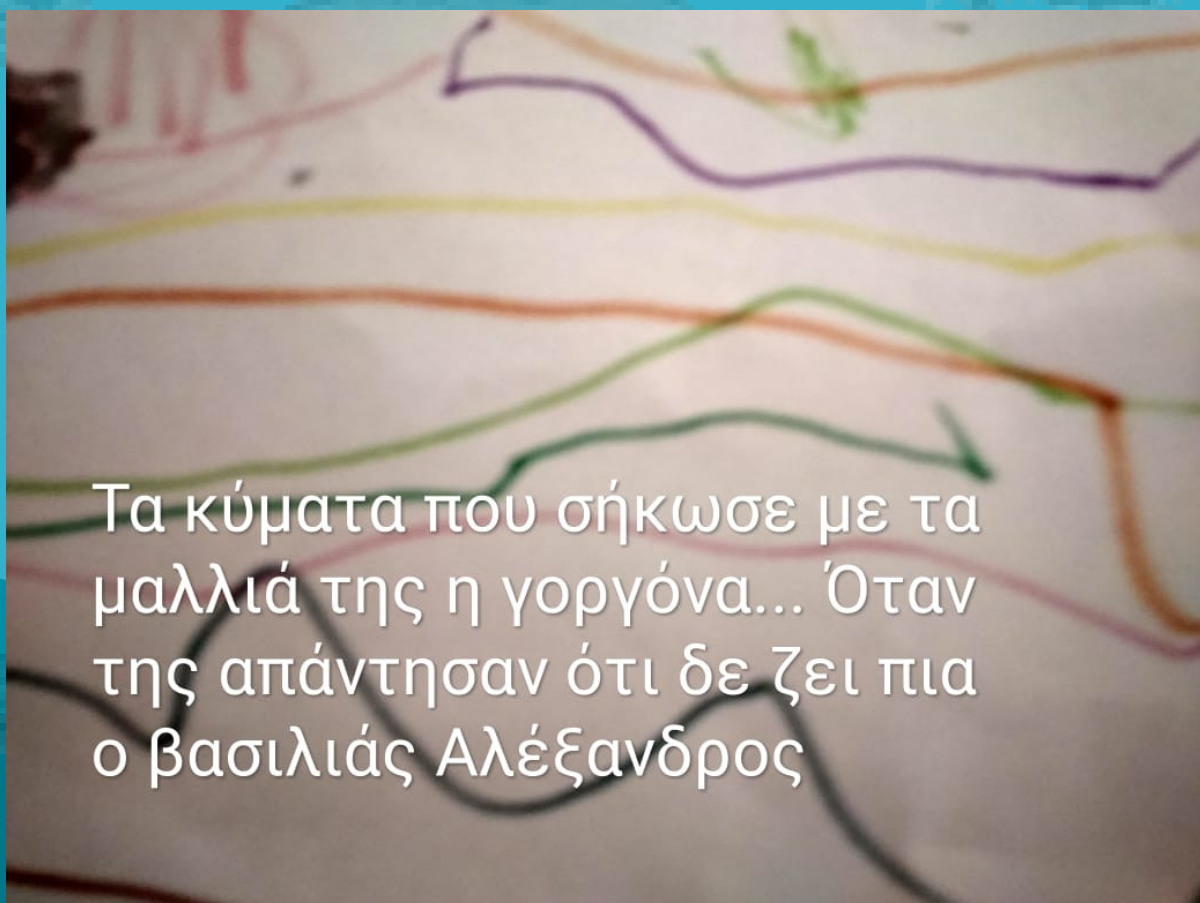
λύρα της και τραγουδάει γλυκά τραγούδια

και απ' αυτή μαθαίνουν οι ναύτες τους

καινούριους σκοπούς.»

Το αθάνατο νερό

Τα κύματα που σήκωσε με τα
μαλλιά της η γοργόνα... Όταν
της απάντησαν ότι δε ζει πια
ο βασιλιάς Αλέξανδρος

Μαρία Βολάκη
3ος Π.Σ. Δ. Βύρωνα